

zistematično knjigo (skontre k omenjenim knjigam). Na mesto skontrov, ki se rabijo pri enovitem knjigovodstvu, stopi pri dvojnem dotična glavna knjiga. Ta sprejema poleg računov za glavnico in za glavnične uspehe še vse one račune, ki jih sicer specializirajo skontri.

IZ ADMONTSKE KNJIŽNICE: SMRT.

V praksi se pa navedene teoretične knjige bodisi povečajo ali pa skrajšajo. Tako se dá n. pr. „Memorial za menjave“ razdeliti v blagovno in v menično knjigo, in prva zopet v nakupno in v prodajno knjigo, nasprotno pa se dadó glavna knjiga in oba memoriala skrajšati v eno samo knjigo imenovano „dnevnik“, ali „prima-nota“.

A zabeleževanje v samih kronoloških in sistematičnih knjigah je nepopolno. Iz samih kronoloških knjig se ne dá doseči potrebni in zaželeni pregled čez uspeh poedinih izprememb z ozirom na imovino, ker zabeležbe teh knjig zgolj pripovedujejo, koliko in kateri gospodarski procesi vplivajo v danem razdobju na stanje imovine; tudi iz sistematičnih knjig se ne dá doseči tak pregled, ker obsegajo te knjige le porazdeljeno obračunanje poedinih imovinskih sestavin.

Obe vrsti knjig služita kot temeljne knjige toliko enovitemu kolikor dvojnemu knjigovodstvu. Pri enovitem preneha zabeleževanje opravičnih operacij s temi knjigami, ker se ne razvijajo učinki operacij na glavnico in njene sestavine. Pregled o trenutnem stanju imovine se dá doseči edino s tem, da se sestavi popis imovine (inventar). Dvojno knjigovodstvo nasprotno razvija zabeležke še dalje, ker jih analizira z ozirom na imovino. To analitično obračunanje podaja v posebni sinkronistični, dopični glavni knjigi. Sinkronistično, torej istočasno kronološko in sistematično izkazovanje v glavni knjigi se vrši na ta način, da se koncentrirajo iz inventarja in iz temeljnih knjig (blagajna in memoriali) vse enakovrstne postavke v medknjigo (journal-mensual), sešteje skupno vsoto zbranih enakovrstnih postavk in šele to prenese v enotnem znesku v glavno knjigo.

Bistvene knjige dvojnega knjigovodstva so potemtakem: Dnevnik (opisovalna, kronološko vodjena knjiga) in glavna knjiga (sinkronistična, stanje izkazujoča knjiga), katerim se vsled predpisa zakona dodá še inventarna knjiga v svrhu, da zbere v sebi perijodične izkaze imovinskega stanja. Predknjige in pomožne knjige, ki se sicer rabijo pri enovitem knjigovodstvu, se tudi pri dvojnem ne izpremené.

Iz raznih poizkusov, da se omeji število uporabljenih knjig na najnižje mogoče število, dalje, da se knjige izpopolnijo glede ob-